

TEATR im. Juliusza Słowackiego w Krakowie

MALAVITA

Ballada o mafii

Scenariusz i dialogi **Anna Burzyńska**
Tłumaczenie włoskich pieśni mafijnych **Gabriella Buzzi i Paweł Szumiec**
Reżyseria **Paweł Szumiec**
Scenografia i kostiumy **Ryszard Melliwa**
Kierownictwo muzyczne i przygotowanie wokalne **Halina Jarczyk**

Spektakl muzyczny

„Malavita” czyli „życie złe” to muzyczna opowieść o mafii włoskiej, przenosząca nas w świat, w którym króluje przestępstwo, przemoc i zdrada, i w którym – jak mówi jeden z bohaterów sztuki – „pogrzeby zdarzają się częściej, niż zachody słońca”. Spektakl zainspirowany został oryginalnymi pieśniami mafii włoskiej, po raz pierwszy przełożonymi na język polski. Sztuka opowiada o gangsterskich porachunkach z lekkim przymrużeniem oka, wprowadzając nas jednocześnie w specyficzną atmosferę życia mafijnego – zarówno tego dobrze znanego z pierwszych stron gazet i spektakularnych wyroków, jak i tego całkiem zwyczajnego, przepełnionego najprostszymi ludzkimi tęsknotami i znużeniem życiem na krawędzi. Główną bohaterką jest tutaj jednak muzyka – przejmujące, tradycyjne pieśni mafijne wplecione w sensacyjną, do końca trzymającą w napięciu fabułę, której tło stanowi wojna dwóch klanów – Turich i Santinich. Spektakl stanowić może dużą atrakcję zarówno dla wszystkich zainteresowanych specyficzną subkulturą mafii, jak i dla wielbicieli niepowtarzalnej, energetycznej muzyki sycylijskiej, wykonywanej na żywo.

CENY BILETÓW:

Normalne 40 zł

Ulgowe 30 zł

Obsada:

DONNA CICCIA	Barbara Kurzaj
DON ALDO	Feliks Szajnert
SIGNOR PIETRO TURI	Krzysztof Jędrysik
ROCCO DI CALABRESE	Rafał Dziwisz
LUCA CONTI	Grzegorz Łukawski
TITO DI PALERMO	Wojciech Skibiński
PINO DI PALERMO	Rafał Sadowski
MAESTRO DI CERIMONIE	Przemysław Chojęta

Inspicjent Iwona Cieślik

Zespół muzyczny: Jacek Hołubowski (akordeon)
Grzegorz Piętak (kontrabas)
Michał Półtorak (mandolina)

Premiera 6 marca 2009 roku na Scenie Miniatura

MALAVITA, CZYLI „ŻYCIE ZŁE”

Rozmawiają Anna Burzyńska i Paweł Szumiec

Anna Burzyńska: Wiem, że to niezbyt oryginalne pytanie, ale jednak postanowiłam je zadać. Skąd właściwie wziął się pomysł na spektakl o mafii?

Paweł Szumiec: Wszystko zaczęło się od muzyki. Przed paroma laty natrafiłem na informację, że niemiecka wytwórnia płytowa PIAS wydała dwie płyty z muzyką włoskiej mafii. Ponieważ byłem świeżo po dwóch, „włoskich” spektaklach muzycznych, których kanwą stanowiły nieznane w Polsce piosenki i pieśni neapolitańskie, chciałem przyjrzeć się bliżej tej mafijnej materii. Zdobyłem płyty i okazało się, że są one fascynujące. Niezwykłe teksty o zdradzie, honorze, zemście, więzienne lamenty pisane przez autentycznych mafiosów, na swój sposób „chropowate”, a więc brzmiące bardzo prawdziwie, w dodatku wplecione w folkowe klimaty muzycznego południa Italii – to było to! I kiedy po przetłumaczeniu razem z Gabriellą Buzzi kilkunastu z tych songów zauważyłem, że da się z nich ułożyć fabułę, która mogłaby być podstawą scenariusza – nie miałem wątpliwości, że stąd tylko krok do spektaklu.

Anna Burzyńska: Przystępczość mafijna jest bez wątpienia zjawiskiem patologicznym i wszyscy się co do tego zgadzamy, a jednak jest w mafii, zwłaszcza włoskiej, coś, co od lat pasjonuje – szczególnie pisarzy i twórców filmowych. Czy to coś można by nazwać specyficzną subkulturą mafii? Jeśli tak – to na czym ona polega?

Paweł Szumiec: Dostrzegam co najmniej kilka powodów fascynacji specyfiką mafii. Po pierwsze – nie ma na świecie drugiej organizacji przestępczej, która w takim stopniu wpisywałaby się w rozmaite konteksty funkcjonowania państwa i społeczeństwa, tak intensywnie oddziałując na życie – zarówno w jego wymiarze, by tak rzec, instytucjonalnym, jak i na sferę prywatności. To jest jeden z powodów, dla których literatura i kinematografia bardzo lubią sięgać po ten temat. Ale jest też coś, co ja nazywam kontekstem estetycznym. Mafia włoska, właśnie poprzez wytworzenie swoistej subkultury, jest niezwykle atrakcyjna do pokazywania i opisywania. Styl życia mafijnego – silny kontekst rodzinny, hieratyczność organizacji, kodeksy zachowań, prostota i oczywistość wyznawanych wartości, rytuały inicjacyjne, szczególnie rodzaj dewocji, swego rodzaju barwność, ryzyko i przygoda – są to elementy owej subkultury, które stanowią smakowitą pożywkę dla twórców fabuł. Choć przeważnie w literaturze i w filmie jest to wizerunek przesadnie romantyczny, czasami wręcz zmitologizowany, a więc taki, który ukazuje mafię jako zbiorowisko bohaterów, którzy, owszem, mordują ludzi, ale z zemsty i dla honoru, czyli... słusznie.

Anna Burzyńska: Uwiedzenie widowiskowością mafii nie oznacza jednak akceptacji jej działania...

Paweł Szumiec: Oczywiście! Inaczej niemożliwe byłoby podjęcie jakiegokolwiek tematu gangsterskiego, choćby w niewielkim stopniu odwołującego się do faktów.

Anna Burzyńska: W spektaklu przywołujemy pieśni bardzo stare, pojawiają się też w nim tradycyjne rytuały mafijne, echa przekazywanych z pokolenia na pokolenie opowieści, odwołania do kodeksu mafii itp. Czy dzisiejsza mafia we Włoszech przypomina tę z dawnych czasów?

Paweł Szumiec: Z całą pewnością nie. Zrobiliśmy spektakl o mafii, której już nie ma, a właściwie o naszym zdystansowanym i ironicznym wyobrażeniu mafii. Co więcej – kiedy się porówna chociażby znany zapewne wszystkim film *Ojciec Chrzestny* z filmem *Gomorra*, który właśnie wszedł na ekrany naszych kin – to różnice widać bardzo wyraźnie. Ale widać je także, gdy sięgnie się po rozmaite historyczne opracowania o mafii. Kiedyś – choć to znów zabrzmiał paradoksalnie – mafia miała swój urok, wdzięk, a jej skodyfikowany świat wartości był zarazem jej swoistym kręgosłupem „moralnym”. Roberto Saviano, autor słynnej książki *Gomorra*, na podstawie której powstał film, pokazał, że dzisiejsza camorra¹ właściwie niczym nie różni się od zorganizowanych grup przestępczych w Japonii, Rosji, czy w Wołominie, choć nadal jej znakiem firmowym jest etykieta z napisem „biznes rodzinny”. To trochę tak, jakby porównać przedwojenną żulię z przedmięć ze współczesnymi „dresami” z blokowisk. Oczywiście mechanizm zbrodni pozostaje wciąż ten sam.

Anna Burzyńska: Byłeś niedawno na Sycylii – jak wygląda życie w cieniu mafii? Czy mówi się o tym głośno, czy też mafia stanowi tam temat tabu?

Paweł Szumiec: Odpowiem taką oto przygodą: jesteśmy w Palermo. W przerwie między zwiedzaniem katedry a katakumb Kapucynów wpadamy do małej knajpki, przytulonej z jednej strony do warsztatu szewca, z drugiej do sklepu z ciuchami już chyba z czwartej ręki. Knajpkę prowadzi małżeństwo. Jest domowo, głośno, raczej brudno, czyli na szczęście...nie turystycznie. Na ścianach wiszą starsze i nowsze fotografie z widokami miasta i okolic. Gdzieniedzie jakieś plakaty, makatki, proporczyki. Wszystkiego jest dużo za dużo. Wśród tego ściennego chaosu jedno zdjęcie szczególnie przykuwa moją uwagę. Na czarno-białej fotografii stoi uśmiechnięty, młody mężczyzna w białej koszuli z podwiniętymi rękawami, w typowej sycylijskiej czapce z daszkiem z przewieszoną przez ramię luparą, czyli strzelbą. W tle górzysty krajobraz. Wydaje mi się, że rozpoznaję tego mężczyznę, choć nie mam pewności. Pytam więc właściciela: Turi Giuliano? Si! – odpowiada – Turi Giuliano. Przypominam sobie wszystko co wiem o Salvatore Giuliano: był to legendarny, sycylijski banita, który, ukrywając się ze swymi ludźmi w górach, zabierał bogatym i dawał biednym. Polowała na niego policja, mafia wydała na niego wyrok śmierci. W końcu zginął, bo zdradził go najbliższy przyjaciel. Widzę, że zrobiłem wrażenie na właścicielu knajpki, więc postanawiam drażnić temat. Pytam o mafie. Właściciel pyta, czy dolać mi wina. Ja, że chciałbym o mafii dwa słowa. A on chce mi dokładać makaronu. Nie ustępuję i ponawiam pytanie. Po chwili jednak rozumiem, że im bardziej będę pytał o mafie, tym bardziej on będzie się wycofywał. Zwłaszcza, że nagle jakby zapomniał swojej ubogiej, ale jednak, angielszczyzny. Więc, niby żartem, pytam: *omertà*? Si – odpowiada, niby żartem – *omertà*!²

¹ Neapolitańska organizacja przestępcza.

² *Omertà* w j. włoskim znaczy: „zmowa milczenia”.

'Ndrangheta, camorra i mafia...

Sycylijskie korzenie **MAFII** sięgają XIX wieku, ale niektórzy historycy doszukują się ich w XIII-wiecznym stowarzyszeniu utworzonym na terenie dzisiejszych Włoch, którego zadaniem był opór wobec represji ze strony francuskiej dynastii Andegawenów. Okrzyk bojowy stowarzyszenia brzmiał: *Morte alla Francia Italia anela!* („Śmierć Francuzom to zawołanie Włochów”), a słowo *mafia* miało pochodzić od pierwszych liter tego hasła. Mafiosi amerykańscy przywołują jednak inną anegdotę – ich zdaniem u genezy słowa *mafia* znalazła się zemsta Sycylijczyków za gwałt francuskiego oficera na włoskiej dziewczynie w dniu jej ślubu – w Wielki Poniedziałek 1282 roku. Sycylijczycy zabili wówczas tysiące Francuzów, a ich okrzyk bojowy pochodził od lamentów zrozpaczonej matki zhańbionej dziewczyny: *ma fia, ma fia!* („moja córka, moja córka!”). Niektórzy twierdzą też, że do upowszechnienia słowa *mafia* (używanego początkowo tylko na przedmieściach Palermo) przyczyniła się sztuka teatralna *I mafiusi della Vicaria*, autorstwa Giuseppe Risotto, napisana w oparciu o zwierzenia autentycznego członka mafii sycylijskiej. Sztuka ta, wystawiona w 1863 roku przez wędrowną trupę komediantów, cieszyła się we Włoszech ogromnym powodzeniem. W 1865 roku termin „mafia” oznaczający już organizację przestępczą pojawił się po raz pierwszy w dokumencie administracyjnym – w raporcie prefekta Palermo Filippa Gualteria.

'NDRANGHETA (od greckiego słowa *andragathia* – „męstwo”) kalabryjska organizacja przestępcza, trudniąca się handlem narkotykami, prostytutką, pornografią, hazardem, praniem brudnych pieniędzy, pobieraniem haraczy za ochronę i udzielaniem nielegalnych pożyczek. W ostatnich latach uznawana za najbardziej wpływową. Szacuje się, że obecnie na terenie Kalabrii funkcjonuje od 30 do 200 klanów mafijnych, łącznie zrzeszających ok. 6 tys. mężczyzn. Większość z klanów działa na terenie prowincji Reggio Calabria. Począwszy od 1950 roku szefowie 'ndranghety spotykają się regularnie w pobliżu sanktuarium Matki Bożej Polsi w San Luca podczas wrześnieowego święta. Podsumowują wówczas wszystkie działania z minionego roku, omawiają strategię na przyszłość i rozstrzygają spory.

CAMORRA (w j. hiszpańskim: „walka” lub „sprzeczka”) – organizacja przestępcza, która pojawiła się w okolicach Neapolu ok. roku 1812. Jej kolebką były więzienia neapolitańskie, a jej pierwszym zadaniem – ochrona więźniów przed wrogimi gangami. W miarę jak członkowie camorry wychodzili na wolność – organizacja rozprzestrzeniła się na cały Neapol i okolicznych miejscowościach. Camorra różniła się od mafii sycylijskiej sztywniejszą strukturą organizacyjną – w jej skład pierwotnie wchodziło 12 rodzin, każda z nich posiadała swojego Bossa i ściśle wyznaczone terytorium wpływów. Obecnie składa się ona z 30 klanów podzielonych na 30 grup, w skład których wchodzi ponad 100 rodzin oraz ok. 5 tysięcy członków honorowych. W ostatnich latach camorra znacznie rozszerzyła swoje wpływy – oprócz Neapolu objęła także sąsiednie prowincje.

Podręczny słowniczek podstawowych terminów języka mafijnego:

Onore – honor

Omertà – zmowa milczenia

Sangue – krew

Lupara – strzelba

Vendetta – zemsta

TWÓRCY SPEKTAKLU

ANNA BURZYŃSKA

Profesor UJ, kierownik Katedry Teorii Literatury na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, kierownik literacki Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, współgospodini Krakowskiego Salonu Poezji. W dorobku ma kilkadziesiąt rozpraw naukowych, w tym książek: *Dekonstrukcja i interpretacja* (2001), *Teorie literatury XX wieku* (z M. P. Markowskim) (2006), *Anty-teoria literatury* (2007). Jest również autorką trzech powieści (*Fabulant*, *Ostatnia miłość i inne kłopoty*, *Sypialnia*, przeł. na j. niemiecki) oraz piętnastu sztuk teatralnych, a także scenariuszy radiowych, telewizyjnych i filmowych. Jej sztuki (m.in. *Najwięcej samobójstw zdarza się w niedzielę*, *Mężczyźni na skraju załamania nerwowego*, *Życie do natychmiastowego użytku*, *Survival*, *Tango Piazzolla*, *Akompaniator*) zostały przełożone na wiele języków i były wielokrotnie wystawiane w Polsce oraz za granicą. Otrzymała też kilka prestiżowych nagród dramaturgicznych. Opublikowała dwa tomy dramatów: *Nicland. Cztery sztuki teatralne* (Kraków 2004) oraz *La mayoria de los suicidios ocurre en domingo* (Madryt 2006). Jest członkiem polskiego Towarzystwa Autorów Teatralnych (TAT) i Europejskiej Federacji Autorów Teatralnych (FATE).

PAWEŁ SZUMIEC

Reżyser, autor tekstów. Absolwent Teatrolologii Uniwersytetu Jagiellońskiego i Wydziału Reżyserii Dramatu krakowskiej PWST. Debiutował w Teatrze im. J. Kochanowskiego w Opolu spektaklem *Śmierć Ofelii* S. Wyspiańskiego. Ważniejsze spektakle to: *Strachy i straszyska sir Wiliama* – autorski spektakl wg W. Szekspira (Opolski Teatr Lalki i Aktora), *Zbrodnia z premedytacją* W. Gombrowicza, *Czekając na Godota, czyli życie jest snem* wg S. Becketta, spektakl muzyczny *Neapol. Rendez – vous 19.03* (Bałtycki Teatr Dramatyczny im. J. Słowackiego w Koszalinie), *Niebezpieczne związki* Ch. de Laclosa (Teatr im. J. Osterwy w Gorzowie Wielkopolskim), *Przygody Odyseusza* – autorski spektakl wg Homera (Teatr Groteska w Krakowie), *Ballada o sześciu lustrach, czyli zwierzenia starego Pierrota* – spektakl muzyczny wg A. Wertyńskiego (Gliwicki Teatr Muzyczny), *Neapol 19.03* – monodram muzyczny, *Wszystko o kobietach* M. Gavrana (Nagroda Główna na Festiwalu Komедии Talia w Tarnowie, oraz Grand Prix Festiwalu Dramaturgii Współczesnej – Rzeczywistość Przedstawiona w Zabrze), *Walentynki* I. Wyrupajewa, *Prah* G. Spiró (Teatr Ludowy w Krakowie), *Znaki szczególne – brak* B. Kurowskiego i M. Sterło-Orlickiego (Teatr Nowy w Zabrze), *Don Kichote* wg M. de Cervantesa (Teatr im. S. Jaracza w Olsztynie). Jest trzykrotnym laureatem prestiżowego Ogólnopolskiego Konkursu na Sztukę dla Dzieci i Młodzieży ogłaszanego przez Centrum Sztuki Dziecka w Poznaniu. Jako autor tekstów współpracuje m.in. z krakowskim Teatrem Groteska (teksty satyryczne i piosenki do widowiska *Reality Shopka Show*).

RYSZARD MELLIWA

Scenograf, dekorator wnętrz, projektant kostiumów. Autor scenografii do wielu przedstawień teatralnych w Krakowie, Katowicach, Zabrzu, Wrocławiu, Poznaniu. Współpracował z takimi reżyserami jak: Kazimierz Kutz, Bogdan Tosza, Bogdan Ciosek, Anna Polony, Krzysztof Jasiński, Józef Opalski, Barbara Sass. W Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie przygotowywał scenografię do przedstawień: *Wesele Figara* P. de Beaumarchais (reż. A. Polony), *Kształt rzeczy* N. LaBute'a (reż. B. Sass), *Pokojówki* J. Geneta i *Tango Piazzolla* A. Burzyńskiej (reż. J. Opalski), *Urodził się i to go zgubiło* wg S. Becketta (reż. A. Libera), *Pułapka na myszy* A. Christie (reż. O. Lipińska). Współpracował także przy realizacji filmów, m.in.: *Lista Schindlera* (reż. S. Spielberg), *Spis cudzołożnic* (reż. J. Stuhr), *Cud w Krakowie* (reż. D. Groo). W swoim dorobku ma również projekty scenograficzne i kostiumograficzne do spektakli Teatru Telewizji — *Ferdydurke* W. Gombrowicza (reż. M. Wojtyszko), *Antygona w Nowym Jorku* J. Głowackiego (reż. K. Kutz), *Emigranci i Wielebni* S. Mrożka, *Twórcy obrazów* P. O. Enquista (wszystkie w reż. K. Kutza).

HALINA JARCZYK

Skrzypaczka, kierownik muzyczny Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, z którym związana jest od 1973 roku (*Karykatury* J. A. Kisielewskiego). Ostatnio przygotowała oprawę muzyczną i wokalną spektakli: *Tango Piazzolla* A. Burzyńskiej (reż. J. Opalski), *Frank V. Komedia bankierska* F. Dürrenmatta (reż. K. Babicki), a także wspólnie z Tadeuszem Ziębą i Jackiem Hołubowskim spektakl-recital *Głowa pełna słońca, czyli o czym marzył Yves Montand*. Przez 25 lat współpracowała z Teatrem STU (m.in. przy przedstawieniach: *Exodus*, *Sennik polski*, *Pacjenci*, *Król Ubu*, *Pan Twardowski*). W 1992 roku rozpoczęła współpracę z Janem Kantym Pawluśkiewiczem jako dyrektor artystyczny *Nieszporów Ludźmierskich*, *Harf Papuszy*, *Przez tę ziemię przeszedł Pan* oraz *Ogrodów Jozafata*. Występowała m.in. z Markiem Grechutą w zespole Anawa, obecnie gra z Leopoldem Kozłowskim, Jackiem Wójcickim i Januszem Radkiem. Nagrane przez nią płyty *Królowa Nocy* (z Januszem Radkiem), *Nieszpory Ludźmierskie* J. K. Pawluśkiewicza (do słów L. A. Moczulskiego) oraz *Rodzynki z migdałami* L. Kozłowskiego zdobyły status złotych płyt. Brała też udział w licznych nagraniach muzyki filmowej i teatralnej.

JACEK HOŁUBOWSKI

Akordeonista, absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie. Uczestniczy w działaniach muzycznych od folklu po awangardowe „spontaneous composition”. W latach 1996–1999 wraz z Januszem Wojtarowiczem i Marcinem Filipkiem tworzył akordeonową grupę Emotion Trio, z którą wystąpił na Music West Festival w Vancouver. Był jednym z twórców Jascha Lieberman Trio – w latach 1996–2002 z zespołem tym zagrał kilkaset koncertów w Polsce i kilku krajach Europy. Występuje również z Januszem Radkiem. Nagrana z nim płyta *Królowa Nocy* z zapisem koncertu w krakowskim klubie „Alchemia” uzyskała status Złotej Płyty, a przedstawienie pod tym samym tytułem, w ankiecie pisma „Teatr” zostało uznane za najlepszy spektakl muzyczny roku 2004. Od kilku lat współpracuje z zakopiańskim Teatrem Witkacego, a także z krakowskim Teatrem im. Juliusza Słowackiego (ostatnio wspólnie z Tadeuszem Ziębą i Haliną Jarczyk przygotował spektakl-recital *Głowa pełna słońca, czyli o czym marzył Yves Montand*). Od 2003 r. gra na akordeonie w zespole Max Klezmer Band.

GRZEGORZ PIĘTAK

Kontrabasista i basista jazzowy, absolwent Akademii Muzycznej w Katowicach. Na przełomie lat 80. i 90. grał w zespole bluesowym Dekiel. Następnie rozpoczął współpracę z zespołem Little Egoists Marka Stryzowskiego, z którym koncertował w kraju i za granicą. Współtworzył też grupę Jazz Trio (I nagroda na Festiwalu Jazz Juniors w Krakowie). Współzałożyciel Brathanków. Współpracuje również z smooth jazzowym zespołem Krescendo, a także z Januszem Radkiem. Nagrana z nim płyta *Królowa Nocy* z zapisem koncertu w krakowskim klubie „Alchemia” uzyskała statut Złotej Płyty, a przedstawienie pod tym samym tytułem, w ankiecie pisma „Teatr” zostało uznane za najlepszy spektakl muzyczny roku 2004. Występuje z: Piwnicą Św. Norberta, Moonlight Walk Jazz Quartet, Jazz Way Group, B&G Jazz Duo oraz z wieloma muzykami krakowskiego środowiska jazzowego.

MICHAŁ PÓLTORAK

Skrzypek i mandolinista, w latach 1975-1989 muzyk zespołów Wiem i Anawa Marka Grechuty. Od 30 lat związany z kabaretem Piwnica pod Baranami, z którym uczestniczył w wielu krajowych i zagranicznych koncertach, nagraniach i recitalach. Współpracował z takimi artystami jak m.in.: Ewa Wnuk, Halina Wyrodek, Zbigniew Raj, Tamara Kalinowska, Agata Ślęzyk, Beata Czernecka, Piotr „Kuba” Kubowicz, Tadeusz Kwinta, Mieczysław Święcicki, a także Anna Szałapak, Jacek Wójcicki i Grzegorz Turnau. Brał udział w nagraniach muzyki filmowej Zbigniewa Preisnera oraz w projekcie kompozytora *Silence, night & dreams* (koncerty w Atenach, Londynie, Paryżu, Salonikach). Ponadto dokonał nagrań muzyki teatralnej i filmowej m.in. Zygmunta Koniecznego, Jana Kantego Pawluśkiewicza, Stanisława Radwana, Andrzeja Zaryckiego, Zbigniewa Raja, Adriana Konarskiego. Współpracował z wieloma krakowskimi teatrami. Występował w recitalach muzyki żydowskiej i sefardyjskiej Urszuli Makosz (m.in. na Festiwalu Kultury Żydowskiej w Krakowie).

W spektaklu *Malavita. Ballada o mafii* wykorzystano następujące utwory muzyczne: *Cu Ti Lu Dissi* (R. Balistreri), *La Tarantula* (R. Balistreri), *'Ndrangheta, camurra e mafia* (D. Siclari), *Sangu chiama sangu* (D. Siclari), *I cunfrenti* (D. Siclari), *Omertà* (D. Siclari), *Canto all'Aspromonte* (D. Siclari), *A'mbasciata* (Ginestra/Vilardi), *Addiu 'ndrangheta* (D. Siclari), *Arretu i sbarri* (D. Siclari), *Ninna nanna malandrinedu* (D. Siclari), *Tira la pinna* (Alessio), *Pi fari u giuvanottu* (D. Siclari), *Si gira e si rivolta* (D. Siclari).